

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλοῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΑΥΡΩΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δα. 40. Ἐξάμηνος δα. 2. Τρίμηνος δα. 12.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατριμ. 50.— Ἀμερικής βολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλῶν ἐν γέ-
ναι τῶν ἄλλων ἑξατῶν σελήνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην ἰουλιότητος μηνός.

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδὸς Ἐφραίμων δριφ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Αὐγούστου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 37

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγῶν ΔΑΝΗΤΗ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Νὰ γιὰτὶ σ' ἕνα στρατηγὸν χρειάζε-
ται, ἔξω ἀπ' τὴ μὀρφωση καὶ τὴν ἰκα-
νότητα κι' ἡ σωματικὴ εὐρωστία.

Μὰ ἔξω ἀπ' τὸ στρατηγὸ, μὶκ τα-
ξιαρχία ἀργησε πολὺ νὰ βρεθῆ στὴ
θέση της. Μιὰ ἄλλη πῆρε μιὰ βόμβα
γιὰ φωτοβολίδα καὶ ξεκίνησε πρὶν δοθῆ
τὸ σινιάλο. Δυὸ στρατηγοὶ
σκοτώθηκαν μαζί με τέσσερις
χιλιάδες ἄνδρες κι' ἡ ἡμερο-
μηνία αὐτῆ, 18 Ἰουνίου, ἡ
μοιραία ἡμερομηνία τοῦ Βα-
τερλώ, ἔμεινε καὶ πάλι θλιβερὴ
γιὰ τὰ Γαλλικὰ ὄπλα.

Μετὰ δέκα μέρες, ὁ Δόρδος
Ράγκλαν πέθανε κι' αὐτὸς ἀπ'
τὴ χολέρα, ἀκολουθώντας τὴν
τύχη τοῦ Σαλντ-Ἀρνώ.

Ἰσχυρὰ οἱ Ρῶσοι, γεμάτοι
θάρρος ἀπ' τὴς ἐπιτυχίης τους,
ἀπεχείρησαν μιὰν ἔξοδο, ἀλλὰ
οἱ Γάλλοι τοὺς ἀπέκρουσαν
σ' ἅκα τὰ σημεῖα. Ἀπ' τὴν
ἡμέρα αὐτὴ ἀρχισε συστημα-
τικὴ κι' ἐπίμονη ἐργασία γιὰ
τὴν καινούργια ἐπίθεση.

Τέλος ἀνέτειλε ἡ μεγάλη
μέρα. Ἦσαν ἀρχές Σεπτεμ-
βρίου.

Ὅλοι ἤθελαν νὰ ξεμπερδέ-
ψουν πιά μ' αὐτὴ τὴν πολιορ-
κία ποὺ τοὺς καταδίκαζε νὰ
μουδιάζουσι μεσ' στὰ χαρακώ-
ματα. Μὰ κι' οἱ Ρῶσοι εἶ-
χανε πιά ἀποκάμει. Ὅλα τὰ
στρατεύματα τοῦ τσάρου, σάν
ἀλλεπάλληλα κύματα, ἤρθαν
καὶ σπαταλήθηκαν μέσα στὸ
μακελιὸ τῆς Σεβαστούπολης
κι' ἦταν σ' ἔλους φανερό πὼς
ἐταν οἱ πολιορκητὲς θάκυριευσαν
τ' ὄχρωμα Μαλακῶφ, ὁ πό-

λεμος αὐτὸς θάπαιρνε ὀριστικὸ τέλος.

— Ἄτυχοι εἴμαστε, Βωτραῖν, εἶπε
ὁ ταγματάρχης Καρδινιάκ στὸν ὑπολο-
χαγὸ τοῦ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη κατὰ τὴς
ἐννιά τὸ πρωί, ἐταν οἱ πυροβολαρχίης
ἀνοῖξαν φωτιὰ πάνω στὸ φρούριο. Ἄ-
τυχοι εἴμαστε καὶ θὰ καθόμαστε με
χέρια σταυρωμένα, μιὰ μέρα σάν τὴ
σημερινή!

— Ποῖος ξέρει, ταγματάρχα μου,
μπορεῖ ν' ἀνοῖξουμε τίποτε δουλειὲς
στὸν κάμπο.

— Τί «δουλειὲς», καίμἐνε Βωτραῖν.
Ἄν τὸ πιστεύω. Μὰ ἂν τὸ λέγῃ ἡ καρ-
διά σου, εἶλα νὰ μὲ βρῆς στὴν ἔκτη

παράλληλο, στὴς δυὸ. Θ' ἀπολαύσουμε
σπάνιο θέαμα.

— Ἡ ἐπίθεση θὰ γίνῃ ἀκριβῶς τὸ
μεσημέρι, ταγματάρχα μου.

— Ναι, ὁ στρατηγὸς Πελλισσιὲ φο-
βήθηκε μήπως πάρουν πάλι τὴς δόξιδες
γιὰ σινιάλα, κι' εἶπε νὰ κανονίσουν
ἔλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τὰ ρολόγια τοὺς
σύμφωνα με τὸ ρολόι τοῦ ἐπιτελείου.
Ὅστε τώρα δὲν ἔχει σινιάλο. Ἀκρι-
βῶς τὸ μεσημέρι, θὰ ξεκινήσουν.

Στὴς ἔντεκα, ὁ Ἑρρίκος Καρδινιάκ
ἔφθασε στὴν ἕκτη παράλληλο καὶ πέ-
τυχε ἀπ' τὸν στρατηγὸ Μποςκέ τὴν
ἄδεια νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ γιὰ
ὑπασπιστής. Κι' εἶχε τὸ λόγο
τοῦ ποὺ διάλεξε αὐτὴ τὴ θέση,
γιατὶ κοντὰ σ' αὐτὴ τὴν πα-
ράλληλο ἦταν στημένη ἡ πυ-
ροβολαρχία με τὰ ραβδωτὰ
κανόνια τοῦ Γιάννη, ποὺ ἔσταλ-
ναν τὴς τεράστιες δόξιδες τοὺς
ὡς τὴς τελευταῖες ἄκρες τῆς
Σεβαστούπολης.

Ἀπὸ τρεῖς μέρες τώρα,
εἶχε ἀρχίσει ὁ προπαρασκευα-
στικὸς βομβαρδισμὸς, ἕνας βομ-
βαρδισμὸς «διαβολικὸς», ὅπως
εἶπε ὁ Γορτσακῶφ. Ὁκτακόσια
κανόνια τῶν συμμάχων, χίλια
τετρακόσια τῶν Ρῶσων, ξερ-
νοῦσαν φωτιὰ ἀδιάκοπα μέρα
καὶ νύχτα. Σὲ κανένας πόλεμο
ἴσαμε τότε δὲν εἶχε γίνῃ παρ-
όμοια μονομαχία πυροβολικῆς.

Ἡ Σεβαστούπολη εἶχε γίνῃ
ἕνας σωρὸς ἀπὸ ἐρείπια. Μόνο
δεκατέσσαρα σπιτία ἔμειναν
ἀκόμη ὄρθια. Ἀμίλητος μπρο-
στὰ στὴν τρομερὴ αὐτὴ κατα-
στροφή ποὺ ἐξολόθρευε τὴν
ἄτυχη πόλη, ὁ Ἑρρίκος φαν-
ταζόταν τὸν μικρὸ Φεδῶρ νὰ
κοιμάται στὴν ἀγκαλιά τῆς
τρομαγμένης μαννούλας του.
Ὁ Πέτρος ἦταν πλάι του,
ἐπιως πάντα.

— Θὰ μ' ἀπορέσῃς νὰ βρῆς
τὸ σπιτάκι τους; τὸν ρώτησε

— Γιάννη! Γιάννη! Φιθύρισε πέφτοντας ὁ Ἑρρίκος.
(Σελ. 290, στ. β')

Συνεννοήθηκαν άμέσως. Κι' ο Πέτρος αυτό συλλογιζόταν.

—Θα τδρω με κλειστά τα μάτια, ταγματάρχα μου, αποκρίθηκε ζωηρά· τδ βλέπω άκόμη στην άκρη της πόλης, κοντά σ' ένα μεγάλο στρατόνα, μέσα στην πρασινάδα.

—Νά τδ θυμηθούμε νά πάμε άμέσως... Δυστυχισμένοι άνθρωποι!..

—Εννοια σας, ταγματάρχα μου, θα τδ θυμηθώ εγώ.

—Εντεκα και πενήντα ξεη λεπτά! είπε ο στρατηγός Μποσκέ βγάζοντας τδ ρολόγι του. Τέσσερα λεπτά άκόμα!

Δίπλα του, ή μουσική του Ιου των ζουάδων περιμένα: οί τυμπανιστές με την μπαγκέτα στον άέρα, οί σαλπιγτές με τά όργανα κοντά στα χείλη. Πίσω άπ' τδν καπνδ τών κανονιών, τά συντάγματα είχαν πάρει τις θέσεις τους, τά χαρακώματα είχαν άδειάσει κι' οί άνδρες, σιωπηλοί, άκόνιζαν τις μπαγιονέτες, γιατί ήξεραν ότι τ' όπλο αυτό θάπαίξει τδν σπουδαιότερο ρόλο.

Μεσημέρι! Τδ σάλπισμα της έφόδου χτυπά και μεταδίδει σά με ήλεκτρικό ρεύμα έναν άπεριγραπτο ένθουσιασμό στις τάξεις τών συμμάχων.

Οί ζουάδοι του Ιου δέν απέχουν παρά 25 μέτρα από τά τείχη. Μ' ένα πήδημα πέρασαν τή μικρή αυτή απόσταση. Δέν χρειάζονται ούτε σκάλες ούτε πολιορκητικές μηχανές, γιατί τά έρείπια πού έχουν σωριαστή μπρός στα τείχη διευκολύνουν τή αναρρίχηση.

Γιά τούς Ρώσους ή έπίθεση ήταν ξαφνικό χτύπημα. Μόνο οί πυροβολητές βρίσκονται στο όχύρωμα. Πολεμούν με τά εργαλεία τών πυροβόλων, με σίδερα, με ό,τι βρέθηκε στα χέρια τους. Και σκοτώνονται όλοι εκεί, μέσα στον άπελπισμένον αυτόν άγώνα.

Τδ 7ο της γραμμής έρχεται να ενισχύση τούς ζουάδους. Τδ όχύρωμα Μαλακώφ κυριεύεται κι' ο στρατηγός Μάκ-Μαών προβάλλει στην κορφή του ανάμαλλος, δίχως πηλίκιο, δίπλα στην τρίχρωμη σημαία πού έχει στηθεί στα συντρίμματα.

Οί Γάλλοι ζητωκραυγάζουν. Μά οί Ρώσοι πολεμούν νά ξαναπάρουν τδ κλειδί της Σεβαστούπολης.

Τρεις τεράστιες Ρωσικές φάλαγγες σκαρφάζονται στο όχύρωμα. Αρχίζει ένας άγώνας τρομερός. Τέσσερα γαλλικά συντάγματα πολεμούν μαζί με τούς ήρωικούς ζουάδους. Η μάχη γίνεται σώμα με σώμα, με φωνές, με επίκλησεις, με βρισιές, όπως στην πολιορκία της Τροίας. Μάχη άληθινά όμηρική.

Ένας άξιωματικός του μηχανικού είπε στον Μάκ-Μαών ότι κάτω άπ' τά πόδια του ήταν ένας τρομερός ύπόνο-

μος, πού από στιγμή σε στιγμή μπορούσε νά κάμη έκρηξη και νά τδν καταπιή. Ο Μάκ-Μαών έδωκε τήν ιστορική άπάντηση:

— Έδώ βρεθήκαμε, εδώ θα μελνουμε.

Και ή ρωσική άντεπίθεση είχε άποκρουσθή.

Τήν ίδια ώρα οί Έγγλέζοι είχαν άποκρουσθή σε άλλο σημείο του φρουρίου. Μά ή Γαλλική έπιτυχία του Μαλακώφ ήταν τόσο μεγάλη, ώστε στις πέντε ο Γορτσάκωφ έδωκε στα στρατεύματά του τή διαταγή ν' άδειάσουν τήν Σεβαστούπολη.

Στις δύομιση, καθώς ο στρατηγός Μποσκέ έδινε διαταγές νά επαναληφθή ή έπίθεση πού οί Άγγλοι τήν είχαν χάσει, ένα κομμάτι άπ' δόδιδα τόν βρήκε στον δεξιόν ώμο.

Ο Έρρίκος Καρδινιάκ τόν είδε νά κλονίζεται κι' έτρεξε κοντά του. Μά τήν ίδια στιγμή ή ο ίδιος σωριάστηκε στο χώμα: ένα μυδράλλιο τούχε τρυπήσει τδ στήθος.

— Γιάννη! Γιάννη! ψιθύρισε πέφτοντας.

Ο Πέτρος, πού τόν παρακολουθούσε σά σκιά, βρέθηκε εϋθός από πάνω του. Τήν ίδια στιγμή έφτασαν και δυο νοσοκόμοι μ' ένα φορείο και σε μιά ώρα ο Έρρίκος βρισκόταν στο χειρουργείο του Μύλου.

Ο Πάτρος τόν είχε ακολουθήσει χύνοντας θερμά δάκρυα.

Είδοποίησαν και τδ Γιάννη, μά αυτός δέ μπόρεσε νά φύγη άπ' τήν πυροβολαρχία και δοκίμασε τδ μαρτύριο νά συλλογίζεται τόν αδελφό του νά παλεύη με τδ θάνατο και νά μή μπορή νά τρέξη κοντά του.

Πόσες παρόμοιες θυσίες δέν άπαιτεί ή στρατιωτική ζωή!

Εάπλωσαν τόν Έρρίκο σ' ένα κρεβάτι έκστρατείας. Ο χειρουργός τόν εξέτασε και κούνησε τδ κεφάλι. Τδ άριστο πνεμόνι ήταν τρυπημένο.

— Οί ώρες του είναι μετρημένες, είπε σιγά σιγά στον ύπολοχαγό Βωτραίν, πού περιμένα μ' άγωνία τ' άποτελέσματα της εξέτασης.

— Όσο σιγά κι' άν μίλησε, ο Έρρίκος τόν άκουσε και κατάλαβε. Άνοιξε τά μάτια του, έσφιξε τδ χέρι τδ ύπολοχαγού του και τδ ταγματάριχου του πούχε έρθει κι' αυτός κι' έρριξε γύρω του ένα βλέμμα.

— Πετράκη! έκαμε σιγά-σιγά.

— Έφυγε τρεχάτος κι' είπε πώς θα γυρίσει άμέσως, ταγματάρχα μου, είπε ο Βωτραίν.

Μιά λάμψη πέρασε γοργά άπ' τά μάτια του πληγωμένου. Ύστερα ρώτησε:

— Τδ πήραμε τδ Μαλακώφ; Του άπάντησαν ναί. Ύστερα ρώ-

τησε για τήν πληγή του στρατηγού Μποσκέ. Του είπαν πώς δέν ήταν θανάσιμη.

— Πολύ καλά, ψιθύρισε. Και πρόσθεσε άργά:

— Νά πεθάνω στη μάχη... σε μιά μέρα νίκης... νά τ' όνειρό μου...

Άγες στιγμές βυθίστηκε σε λήθαργο. Ύστερα σά νά ζυγνούσε άπτόμα:

— Τόν παπά! είπε.

Τόν είχαν κιάλας φωνάζει και σε λίγες στιγμές έμεινε μόνος με τόν έτοιμοθάνατο.

Όταν βγήκε ο παπάς, ο Έρρίκος φαινόταν ζωογονημένος. Κοίταζε τήν πόρτα, σάν νά συγκέντρωνε τά λείψανα της ζωής του στην άναμονή, πού έδινε στα μάτια του τήν τελευταία τους λάμψη.

Η πόρτα του χειρουργείου άνοιξε. Τά κερίνα μάγουλα του έτοιμοθάνατου τά χρωμάτισε ένα κόμα από αίμα.

Μπήκε μιά «αδελφή» του Αγίου Βικεντίου. Τήν ακολουθούσε ο Πέτρος.

Με τδ μαντικό ένστικτο του έτοιμοθάνατου ο Έρρίκος είχε μαντεύσει ότι θα έρχόταν ή Λούση Μπερτινύ.

Δέν τήν είχε ίδει από τότε πού ήρθε στην Κριμαία. Ήξερε πώς ο Πάτρος τήν είχε βρει σε κάποιο χειρουργείο μά άπ' τή σιωπή του έμάντευσε ότι ή Λούση τού είχε άπαγορεύσει νά κάμη λόγο γι' αυτήν.

— Θάρθω, τού είχε πει, μά μόνο τήν ήμέρα πού θάχη τήν ανάγκη μου. Τότε έλα νά με φωνάξης.

Τώρα πιά είχ' έρθει ή μέρα, κι' οί δυο ώραιες αυτές υπάρξεις έπαύσαν άπ' τδ θάνατο, πού τά εξάλειψεν όλα, τήν άδεια νά ξαναϊδωθούν.

Προχώρησε, χλωμή σάν τόν έτοιμοθάνατο, ώραία, με τήν όμμορφιά τών παρθένων και τών άγγέλων.

— Εϋχαριστώ! ψιθύρισε ο πληγωμένος.

Τδ χέρι του κρεμόταν άπ' τδ κρεβάτι. Εκείνη τδ πήρε στα χέρια της και γονάτισε. Άκούμπησε τδ άγνό μέτωπό της πάνω στο χέρι αυτό πού άρχισε νά ψυχραίνεται, νοιώθοντας πώς όμόρφαινε έτσι με τις ώραιότερες άναμνήσεις, τις τελευταίες στιγμές τού έτοιμοθάνατου.

— Εϋχαριστώ! είπε πάλι σιγανά. Η Λούση είχε βυθισθή στη θερμότερη προσευχή.

Στις πέντε έφτασε ο Γιάννης, με τδ πρόσωπο μαύρο άπ' τή μαρτυρία και τά μάτια κόκκινα άπ' τά δάκρυα.

Ενόησε τδ μοιραίο δίχως νά ρωτήσει. Έσκυψε και φίλησε τδ μέτωπο τού αδελφού του.

Πέρασε μισή ώρα άκόμη δίχως νά μιλή κανείς μπροστά στον ώραίο και γαλήνιο αυτό θάνατο. Ο Πέτρος είχε γονατίσει δίπλα στην αδελφή του. Η

άναπνοή του πληγωμένου γινόταν έπίπονη. Η ζωή έφευγε σταλιά-σταλιά από τδ σώμα του.

Η πόρτα άνοιξε και πάλι και φάνηκε ο στρατηγός Πελοισιέ.

Βάβαιος τώρα για τή νίκη, είχε έρθει βιαστικός νά ίδη τόν στρατηγό Μποσκέ πού ήξερε πώς είχε πληγωθή σοβαρά, και στο ίδιο τδ χειρουργείο, έμαθε ότι, εκεί κοντά, πέθαινε ο ταγματάρχη Καρδινιάκ, πού τόσο καλά τόν έγνωρίζε.

Μπήκε άκτινοβολώντας. Τή στιγμή αυτή άντιπροσώπευε τή νικήτρια Γαλλία. Προχώρησε στο κρεβάτι. Έσκυψε άπ' τδ στήθος του τόν πολεμικό σταυρό του κι' άκούμπησε τήν κόκκινη ταινία στο ματωμένο στήθος τού έτοιμοθάνατου.

(Ακολουθεί)

«ΟΧΙ, Η ΝΙΝΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΟ ΚΟΡΙΤΣΙ...»

Η μαμμά, καθισμένη, κοντά στο κλειστό παράθυρο, με κάποιο κέντημα πού τώρα άρχίζει, φαίνεται πολύ στενοχωρημένη. Δέν έχει καθόλου όρεξη, αυτή τήν ώρα, νά κεντήσει. Κάποια μεγάλη θλίψη φαίνεται ζωγραφισμένη στο άλαφρά ρυτιδωμένο πρόσωπό της κι' ένας άναστεναγμός άκούγεται κάπου-κάπου νά βγαίνει άπ' τά στήθια της. Και βέβαια, πώς νά μή λυπάται και πώς νά μήν άναστενάξει, άκούγοντας τώσην ώρα τώρα, άπ' τή διπλανή κάμαρα, τδ κλάμμα της μικρής της Νίνας;

Η μαμμά πονεί πολύ. Τδ κλάμμα τού άλλου ανθρώπου τή στενοχωρεί, τήν πλήττει, πολύ δέ περισσότερο όταν τδ κλάμμα αυτό είναι της Νινούλας, της μονάκριθης κόρης της. Άφίνει τδ κέντημα νά πέση άπ' τά χέρια της, πού δέν μπορούν πιά νά εργαστούν και κρατώντας τδ κεφάλι της με τόν άγκώνα στηριγμένο στην ξύλινη προτομή πού έχει τδ παράθυρο, φαίνεται σάν κάτι νά συλλογιέται. Συλλογιέται και τί άλλο βέβαια άπ' τήν τελευταίαν άλλαγή, πού τώρα κάμποσες ήμέρες βλέπει στον χαρακτήρα της Νίνας; Και πάει ο νοός της στα περασμένα δυδ-τρία χρόνια, πού τόσο καλά τά πέρασαν, πού τόσο καλή, τόσο ευγενικά, φαινόταν ή Νίνα, σε όλους μέσα στο σπίτι...

Τώρα λοι έχουν παράπονα μαζί της. Η μαγειρίσσα παραπονιέται, πώς δέν τήν άφίνει ούτε μιά μέρα ήσυχη, νά κάμη τή δουλειά της. Η όπηρετρια πάλι, κι' αυτή τάχει μαζί της, λέγοντας ότι τήν άπασχολεί με τδ νά στέκεται πάντα έμπόδιο μπροστά της, όταν έχει στο σπίτι δουλειά. Προχτές μάλιστα έκαμε δήλωση στη μαμμά της: ότι άν εξακολουθήσει αυτή ή κα-

τάσταση, θ' αναγκαστή «με μεγάλη της λύπη» νά φύγη.

Και σά νά μή φτάνουν όλα αυτά, κάθε μέρα τώρα συγχύζει και στενοχωρεί τή μαμμά της.

«Α!... κατήντησε πιά άνυπόφορη!.. Τδ βράδυ θ' αναγκαστή νά τά πει όλα στον μπαμπά της, πού ως τα τώρα τού τάκρυβε, από φόβο μήν τού πικράνει τις λίγες στιγμές πούρχεται στο σπίτι νά περάση με τούς δικούς του, έπειτα από τήν εργασία δλόκληρης ήμέρας...»

Η Νίνα, ωστόσο, άπηύδωσε πιά νά κλαίει. Καθισμένη στο μικρό της κρεβάτι, φαίνεται σκεπτική κι' αυτή.

«— Δέ θα μπορούσε τάχα, — συλλογιέται — νά μήν ξανακάμει κανένα πιά νά στενοχωρηθώ εξ' αιλίας της;»

Η ίδια σκέψη πάντα της έρχεται, άργά όμως πάντα, όταν έχει πειράξει τήν όπηρετρια και τήν μαγειρίσσα, όταν έχει προκαλέσει τήν στενοχώρια της μαμμάς της. «Φαίνεται, θάναί δύσκολο, πολύ δύσκολο, τδ νά μωρέση κανείς νά διορθωθώ!..» Τδ πρώτο άκόμα, ξυπνώντας άργά, καθώς πάντα της, δέν άφρησε τήν όπηρετρια — τήν καλή Μάρια, πού φροντίζει πάντα γι' αυτήν, — νά τήν εταμιάσει. Ζητούσε μ' έπιμονή τή μαμμά της, πού καθόταν στη σάλα, με κάποιαν κυρία φίλη της, πούρθε κάτι νά της πη. Και καθώς δέν παίρνει από λόγια ή Νίνα, σηκώνεται όπως ήταν άπ' τδ κρεβάτι και πού σου την!.. μέσα στη σάλα...

Φανταστήτε τήν έκπληξη της μαμμάς της και τή στενοχώρια, για τδ κατόρθωμα αυτό της κόρης της μπροστά στην ξένη κυρία! Και νάταν αυτό μόνο, καλά!.. Έλάτε όμως, πού σε μιά διακριτική παρατήρηση της κυρίας, ή Νίνα θυμώνει κι' άθθαδιάζει!..

Η μαμμά, κοκκινίζει, ντροπιασμένη ή κυρία, για νά διορθώση τά πράγματα, κάνει πώς δέν καταλαβαίνει και σε λίγο φεύγει.

Κατόπι άρχίζουν οί παρατηρήσεις της μαμμάς: ότι είναι παληοκόριτσο, ότι δέν τήν αγαπάει, και τά κλάμματα της Νίνας, τά κλάμματα, πού άν και άδικαιολόγητα, τά έχει, φαίνεται, τόσο εύκολα.

«Και πού διάλεξε τήν ήμέρα νά κάμη όλη αυτή τή φασαρία!.. Τήν ήμέρα πού πρόκειται νάρθη ο μπαμπάς της άπ' τδ ταξίδι και νά της φέρει τόσα ώραία πράγματα!.. Η σκέψη αυτή τή βραχνίζει πολύ. Ο μπαμπάς, σάν κάτι νάχε καταλάβει τώσην καιρό στο σπίτι, άποχειρετώντας τήν, όταν έφευγε, τής είπε:

— Πιστεύω, στο γυρισμό νά σε βρω πιδ φρόνιμη.

Και τώρα πόσο θα λυπηθεί, ο και-

μένος, άντικρύζοντας τδ θλιμμένο πρόσωπο της μαμμάς και τδ κλαίμενο προσωπάκι της Νινούλας!..

«Ω! πρέπει, μέχρι τδ βράδυ, όλα νά διορθωθούν!»

Κι' άξαφνα, ή Νίνα παίρνει μιάν άπόφαση, πού μέχρι τώρα δέν τής επέτρεπε ή... άξιοπρέπειά της νά πάρη... Άνοίγει σιγά-σιγά τήν πόρτα της κάμαρας της και προβάλλει — σά φοβισμένη — τδ κεφάλι της, από τδ άνοιγμα, για νά δη, Η μαμμά της, καθισμένη άκόμα κοντά στο παράθυρο, φαίνεται νά κοιτάζει, από τά τζάμια, κάτω στο δρόμο. Η Νινούλα πλησιάζει κρυφά-κρυφά και τής παίρνει τδ ένα της χέρι, φέρνοντάς το στα χείλη της. Δάκρυα πολλά τρέχουν άπ' τά μικρά ζωηρά ματάκια της.

Η μαμμά, για μιά στιγμή, ξαφνιαζεται, στρέφει βιαστικά τδ κεφάλι της και βλέπει σιμά της τή Νίνα. Τά μάτια της φαίνονται σά νά ρωτούν: πώς είναι δυνατό αυτό;»

Μά κάποια λόγια της Νινούλας: «— Μαμμά μου, συχώρα με!.. δέν θα σε ξαναλυπήσω πιά!..» τήν κάνουν νά σηκώση τή Νίνα στην άγκαλιά της και νά δώση ένα φίλημα θερμό στο κλαίμενο της προσωπάκι.

«Οχι! Η Νίνα δέν είναι κακό κορίτσι!.. Η Νίνα μετανοεί κι' ή μαμμά της, πού τώσην τήν αγαπάει, τή συγχώρησε μ' ένα φίλημα γεμάτο στοργή.

Τδ βράδυ, ο μπαμπάς δέν θα λυπηθεί, δέν θα μάθει τίποτα! Τι καλά!.. Θα τόν προσέμω, άνυπόμονα, σά νά μή συνέη τίποτα και θά καθήσουν όλοι μαζί, εϋτυχισμένοι στο τραπέζι,

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Κάποιος ένας στέλος, ένα φως, σκεπή, καρπανάρι, άνάδει άπ' τής καταχνιάς τις νοτισμένες στάγτες. Στων μουσκεμένων αγριαιδών τις μύτες, πλάι στους φράχτες, κατάστρο μισοφέγγαρο τρεμάνοθεν άριό:

Γιατί βροχούλα βιαστικά πολύ, διαβατική, τδ πέρισμά της ράντισε σά μωτάρο χαλίμια, και σ' άποκλόνια πρόσκαιρα κρημνώντας σκουλαρίμια, κατά τδ δάσος σφύτημα γά νά χωνέψη εκεί.

Κι' ή κούραση μās πρόλαβεν εϋθός. Μά πού πικρή ή λημονιάρα άπόκαμε ψυχή, για νά προσμένη, μιά σφαλιστήν δέξορα, μιά κάμαρα θλιμμένη, ύστερα από μιάν άτακτη, παιδιάστικη χαρά.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΑ μέρα, — είναι κάμποσος καιρός, — απάντησα στο δρόμο τόν Σπύρο Μαρσούκα.

Θά τόν ξέρετε βέβαια έλοι. Κι' έσοι δέν έτυχε νά τόν γνωρίσετε προσωπικά, θάκούσατε κάποτε τόνονά του. Είναι πασίγνωστος ο άνθρωπος αυτός ο σπάνιος, ο μοναδικός, πού από νέος, από παιδί σχεδόν, ως σήμερα πού έχει άσπρες τρίχες, δέν έκαμε άλλη δουλειά, παρά νά γράφη και νά παγγέλη πατριωτικά ποιήματα, νά βγάλη πατριωτικούς λόγους και νά μαζεύη χρήματα και πράγματα για σκοπούς φιλανθρωπικούς κι' έθνικούς. Πότε για τó στόλο, πότε για τó στρατό, πότε για τούς τραυματίες τού πολέμου, πότε για τά όρφανά τών σκοτωμένων και πάει λέοντας. Μέρα, ώρα, στιγμή δέν ήσυχασε. Και σε καιρό πολέμου, και σε καιρό ειρήνης, ο Μαρσούκας ήταν πάντα στο πόδι. Και άφου ξεσήκωνε τήν Αθήνα, τριγύριζε τις Έπαρχίες, επισκεπτόταν τά Μέτωπα, πήγαινε ακόμη και στην Αμερική.

Πάντα με τó σκοπό του, με μπότες και με κόκκο ταξιδιώτη, μ' ένα σακκο στον ώμο και μ' ένα σταυρό στο χέρι. Τό στήθος του ήταν γεμάτο έθνόσημα και σύμβολα, κι' ο σάκκος του πατριωτικά έντυπα, πού τά έμοι- ραζε. Κάποτε, κρατώντας τó σταυρό, φορούσε κι' ένα όμορφριο, σαν άμφοι κάποιας θρησκείας και κάποιας λει- τουργίας δικής του. Τόν έλεγαν, κατά τήν περίσταση, έθναπόστολο, στολα- πόστολο, στραταπόστολο, σταυραπό- στολο. Κι' αν μερικοί φθονεροί τόν έδριζαν επιτήδειο, κατεργάρι, λαο- πλάνο, ύποκριτή, οι περισσότεροι όμως τόν τιμούσαν σαν έναν άγγο πατριώτη, έναν πρακτικό νά ποδμε ποιητή, πού άφιέρωσε τή ζωή του, με άδταπάληση κι' άφελοκέρδεια, στην ύπηρεσία τής Πατρίδας, μεταδίδοντας ύπως ήξερε τή δική του φλόγα, τόν δικό του ένθουσιασμό σε άλλους πολλούς και κάνοντάς τους νά λύνουν τó σφιγτοδε- μένο πουγγί τους και νά προσφέρουν, — πράγμα πού χωρίς τó Μαρσούκα, δέν θά τζικαναν ίσως ποτέ . . .

Ήμουν άνεκαθεν από εκείνους πού εκτιμούν τó Μαρσούκα και τήν έργασία του. Γιατί έτυχε νά τόν γνωρίσω από παιδί και νά ξέρω καλά πώς κάθε άλλο είναι παρά ύποκριτής. Και πολ- λές φορές μού δόθηκε ευκαιρία νά

γράφω γι' αυτόν τά έπαινετικά πού τού έβριζαν. Νά σάς πώ όμως τήν αλήθεια; Έιχα πη μέσα μου «φτάνει πιά» και δέν τζιχα σκοπό νά σχοληθώ και πάλι με τόν «έθναπόστολο». Ίσως οι τελευταίες έθνικές συμφορές με είχαν κάνει νά βαρεθώ γενικά τούς πατριωτές τών λόγων, έτσι και τούς πρακτικούς σαν τόν Μαρσούκα. . . . Και κάποιον χαρτί πού μού έβαλε στην τσέπη κατά τήν τελευταία συνάντησή μας, — πάντα δά ο Μαρσούκας έχει ένα χαρτί νά σου δώση, — τó ξέχασα χωρίς νά τó διαβάσω. Φτάνει πιά! . .

Αλλά προχτές, κατά τύχη, τó χαρτί αυτό έπεσε στα χέρια μου. Ήταν μια στιγμή πού δέν είχα άλλη δουλειά. Και τó διάβασα χωρίς νά θέλω . . .

Έ, λοιπόν! θά ξαναγράψω για τó Μαρσούκα! Δέν μπορώ παρά νά ξανα- γράψω! Γιατί τó χαρτί αυτό λέει κάτι, πού δέν μπορεί παρά νά φέρη τόν καθένα σε συγκίνηση και σε θαυμασμό. — Είναι μια άναφορά τής Διοικητικής Έπιτροπής τού Λευκού Σταυρού, πού τήν άποτελούν ο Μα- ρσούκας ο ίδιος, ο Ι. Χρυσάφης και ο Γ. Δροσίνης, προς τόν κ. Πρόεδρο τής Κυβέρνησης. Αλλά τι είναι αυτός ο Λευκός Σταυρός, πώς έγεινε και τι σκοπό έχει; Καλύτερ' από μένα θά σάς τó πη ή ύραία κι' εύγλωττη αυτή άναφορά, πού τήν αντιγράφω:

«Ο Λευκός Σταυρός, ίδρυμα φιλανθρω- πικό, όφειλόμενο στην πρωτοβουλία τού Σπύρου Μαρσούκα, θά είναι άνομιμόβλως γνωστό και σε σάς από τήν ως τά τώρα δράση του. Πεντακόσιες άπάνω-κάτω θά είναι οι όρφανές τού πολέμου πού έπρόι- κισε και άποκατέστησε, κι' άνοιξεν έτσι πάλι τά σπίτια τά κλεισμένα από τήν αυτοθυσία και τόν ήρωικό θάνατο τών παιδιών τής Πατρίδας και από τήν όρφανία και τήν δυστυχία έθεμελίωσε νέες οικογένειες, πού Έλληνικές, πού συναρμαμένες με τήν Έθνική Ίδέα και τήν Πατρίδα.

«Ο Λευκός Σταυρός, διαν ίδρύθη, δέν είχε παρά μια όνομαστική παρουσία, τήν άσφάλεια τής ζωής τού ίδρυτή του για 100 χιλ. δραχμές, και προχώρησε στη δουλειά του, με τήν ύποστήριξη τών Φιλανθρώπων Έλλήνων πού έδριξαν, άλλοι τó περίσσει- μα κι' άλλοι τó ύστέρημά των, στο χέρι πού άπλωνε έμπρός των ο ίδρυτής του. Σήμερα ή προθεσμία τής άσφάλειας τού Μαρσούκα τέλειωσε σύμφωνα όμως με τó Συμβόλαιο πού είχε κάνει με τήν Έται- ρεία «Γκρέσσο», τó ποσόν αυτό πρέπει νά τó εισπράξη ή Έλληνική Κυβέρνησις κι' αυτή νά τó καταθέση στο Ταμείον τού Λευκού Σταυρού.

«Έχομε λοιπόν τήν τιμή, Κύριε Πρόε- δρε, νά Σάς παρακαλέσωμε, με όλο τó σεβασμό, νά ευαρεστηθίτε νά εισπράξτε από τήν Έταιρεία «Γκρέσσο» τις εκατό χιλιάδες τής άσφάλειας τού Μαρσούκα και νά τις καταθέσετε στην Έθνική Τράπεζα, για λογαριασμό τού Λευκού Σταυρού. Ή Έθνική Τράπεζα, όπως έξερετε, είναι από καλοσύνη τής και καμίας και διαχειριστής, επειδή ή διοικητική Έπιτροπή δέν ήθέλησε νά δημιουργήση κανέν άλλο είδος διαχει- ρίσεως, για νά μη βρεθί ποτέ στην άνάγκη

νά εοδέψη ούτε ένα λεπτό έξω από τó κύριο σκοπό τού ίδρυματος. «Με τήν έλπίδα, Κύριε Πρόεδρε, ότι μικρό αυτό κεφάλαιο γρήγορα θά μω- λώση και θά μπορέση έτσι τó φιλόνηθο κι' έθνομώτατο αυτό ίδρυμα, ο Λευκός Σταυρός, νά άπλώση τις παρηγορές του άρ- δες παντού όπου ο πόλεμος έσπειρε τ' όρφανά και τή φτώχεια και ότι μέλλο- στεαν τó Έθνος ξαναστηλωθή πάλι τó κι' όπερήσανο στα πόδια του, κάθε Κ βέρνησις Έλληνική θά νοιαστή γι' αυτή έπίσης στοιγικά, όπως νοιάζεται άσ- φροντίζει για κάθε έργο καλό και πατρι- ωτικό και χρήσιμο . . .»

Τι λέτε τώρα και σεις; Ο άνθρω- πος πού άσφαλλίζει τή ζωή του γι' εκατό χιλιάδες και τις προσφέρει δλ- γιά νά προικίση όρφανές πτωχών π- τέρων, σκοτωμένων στον πόλεμο, ο είναι θαυμαστός; Και τó κεφάλαιο α- τό, τó «μικρό», δέν αξίζει νά μεγαλώ- και νά διατηρηθί τó ίδρυμα τού Σ- ρου Μαρσούκα, τó λευκό, τó καλό, πατριωτικό, τó φιλόνητο; . .

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΗ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Ή πιδ μεγάλη κόρη τού λατόμο πήγαινε κι' έπαιρνε τó γάλα τής άγι- λάδας πού τούς είχε αγοράσει ή κυρία. Έτσι γονείς και παιδιά είχαν τούλα- χιστο μια ύγιεινή τροφή. Ή Ανθούλα πάλι, μια ώρα κάθε βράδυ, έδειχνε τού κοριτσιού νά ράβη κι' άλλα χρι- σμα πράγματα τού μάθαινε.

Όταν έπλησίαζε ή γιορτή τού Αγίου Γεωργίου, ή Ανθούλα έγραφε τού κυρ- Αλάρη νά δώση τά χρήματα πού είχε ύποσχεθί, για νάγοράσου- τού Καρά διάφορα γεωργικά εργαλεία, άξίνα, φυάρι, λισγάρι, κτλ. Αδύ- ήταν πιδ χρήσιμα από τά άλιετρα, γιατί ο Δεμάρκας θά δάνειζε τó δικό του, καθώς και τά βώδια του για τó έρ- γωμα τού χωραφιού.

Διαμιάς λοιπόν βελτιώθηκε ή θέσι- των Καράδων. Οκτώ ψυχές έσωσε. Ανθούλα άπ' τήν πείνα και τή δυστυ- χία. Με τή χαρά πού αισθανόταν γι' αυτό, ο καιρός τής φαινόταν τώρα λι- γότερο μακρός. Δέν ξεχνούσε όμως τή Γιάννη στιγμή. Τέσσερις μήνες ακόμη θά τόν περίμενε' κι' έπειτα θά ξημέ- ρωνε ή εδτυχημένη μέρα τού γυρισμού.

«Ο χειμώνας πέρασε. Οι κακές ήμέ- ρες περνούν όπως κι' οι καλές. Πάντα οι άνθρωποι θέλουν νά φεύγουν οι κακές και νά μένουν οι καλές μονάχα. Ο Θεός όμως δέν κοιτάζει τις δικές μας θελήσεις κι' ο καιρός εξακολουθε τόν όρισμένο του δρόμο. Μία μέρα, ο ταχυδρόμος έφερε στην

Ανθούλα ένα γράμμα με λίγες λέξεις από τήν κυρά-Δεμάραινα: «Έλα τήν Κυριακή, κόρη μου, έλα γιατί σε θέλω». Τι νά τήν ήθελε; . . . Καμμιά βια- στική έργασία χωρίς άλλο . . . Περι- μεναν τó Γιάννη ύστερ' από δέκα μέ- ρες, και φυσικά θά είχαν πολλά νά έτοιμάσουν. . . Ίσως ή Βασιλική θά- ταν καλεσμένη σε κανένα γάμο και γι' αυτό ή νοικοκυρά σκέφθηκε νά φωνάξη τήν Ανθούλα, για νά τή βοη- θήση.

Πήγε λοιπόν στη βίλλα τήν Κυρια- κή. Μά γιατί άραγε φόρεσε τó καλύ- τερό της φουστάνι; Κάποια έλπίδα πού, χωρίς νά τó κατα- λαβαίνη κι' ή ίδια, είχε στην καρδιά της, τής έκανε τόσο όμορφο τó δρόμο τήν ήμέρα εκείνη! Τά μεγάλα πεύκα πού τά κουνούσε ο άέρας, τής φαινόταν πώς τή χαιρε- τούσαν και με τó γλυκό τους ψίθυρο τής έλεγαν: «Έλα, έλα, Ανθούλα! θάκούσουμε πάλι τó γέλιο σου και θά σε ίδουμε νά καθήσης στον άνθη- σμένο λόφο! . .»

Ή Δεμάραινα, τήν ώρα εκείνη, χτυπούσε τó βούτυρό της, μά κανένας άλλος δέν ήταν εκεί-μέσα. Ή Ανθούλα άναστέναζε. Είχε' άλπισει πώς θά γύρισε ο φίλος της, πού καθμέρα αισθανόταν και πε- ρισσότερο τήν έλλειψή του. Αλλά τι νά γίνη! Όπομονή! Δέκα μέρες ήταν αυτές. . . θά περνούσαν! . .

— Πάρε, κόρη μου, τó βού- τυρο και χτύπησέ το και σύ, τής ειπε ή μητέρα.

Κι' άφου τήν τοποθέτησε ώστε νάχη γυρισμένη τή ράχη προς τήν πόρτα, βγήκε έξω για μια στιγμή. Ή Ανθούλα έκανε έδουσιέδητα τήν έργα- σία της, όταν άξαφνα αιστάν- θηκε δυδ δυνατά χέρια νά τή άγκαλιάζουν κι' ένα στόμα νά τή φιλά στο λαιμό, κοντά σταυτί . . .

— Ο Γιάννης! . . φώναξε. Δέν τόν έδλεπε, μά ήταν βέβαιη πώς αυτός ήταν, και δέν γύρισε άμέ- σως νά τόν ίδί από τή σαστισμάρα της!

Τότε ο Γιάννης στάθηκε μπροστά της και τήν κοίταξε στο πρόσωπο. Είχε' έρθη με τó χαμόγελο στα χείλη, αλλά βλέποντας πόσο έμεγάλωσε ή Ανθούλα, έγεινε σοβαρός. Μά κι' αυτή τόν κοίταζε μ' έκπληξη. Ήταν δυνατό, σ' ένα χρόνο μόνο, νάχαν αλλάξει τόσο πολύ; . . Ο Γιάννης σε λίγο εκλείνε τά

δεκαοχτώ. Ήταν πιδ φηλός από τόν πατέρα του και τώρα πού είχε σταθί κοντά στην άνοιχτή πόρτα, ή Ανθούλα έβλεπε μια μαύρη σκιά στο άπάνω χέλι του. — Δέν θά πίστευα πώς είσαι σύ, Ανθούλα, τής ειπε, αν δέν έγνώριζα τά μάτια σου, πού δείχνουν πάντα τήν ίδια καλοσύνη. Ψήλωσε σαν τή Βασι- λική κι' άπρισε στο πρόσωπο. Βλέ- πει κανείς άμέσως πώς δε δουλεύεις στα χωράφια. Δέν θά τολμώ πιά νά σε λέω Ανθούλα! — Τότε θά πη πώς δέν μαγαπάζ πιά.

«Ή Ανθούλα άπλωσε τά δυδ της χέρια στο Γιάννη . . .» (Σελ. 292, στ. β')

Από τή συγκίνηση και τή χαρά της, ή Ανθούλα άπλωσε τά δυδ της χέρια στο Γιάννη κι' αυτός τή φίλησε και πάλι, αλλά τώρα στο μάγουλο. — Πιστεύω νά είσαι ε' ευχαριστη- μένοι, παιδιά μου, ειπε ή μητέρα. Α, πονηρή! θέλησε νά με γελάσης με τά δυδ γουρουνάκια, έ; μά νά κι' έγώ πού σοφ τó φύλαξα και σοφ τó έπλή- ρωσα! . . Ας είναι, θαρρώ πώς ούτε σύ ούτε' έγώ δυσαρστηθήκαμε από τά γελάσματά μας. — Ήρθα σήμερα τó πρωτ, ειπε ο Γιάννης. Τó είχα γράψει στη μητέρα κι' ήξερα πώς θά σου μηνούσε νάρ-

θής. . . Μά δέν μού λές, Ανθούλα; ή άρρώστεια σ' έκανε και μεγάλωσες έτσι; — Ναι, ή άρρώστεια. . . Αν δέν ήταν όμως ή μητέρα σου, Γιάννη, δέν θά μ' έδρισκες ζωντανή. Ο Γιάννης δέν ειπε τίποτα, αλλά πήγε μόνο και φίλησε τή μητέρα του. Έπρεπε νά τήν ευχαριστήτη πού τού έσωσε τήν Ανθούλα. — Ήμουν πιδ δυνατός από σένα, ειπε ύστερα, γι' αυτό βάσταξα και δέν άρρώστησα από τή λύπη μου, σαν έμαθα πώς έπαθες τύφο. Τά παιδιά αισθανόταν τήν άνάγκη νά βρεθούν και πάλι μονάχα όπως άλλοτε. Αγα- πούσαν βέβαια τήν κυρά-Δε- μάραινα' αλλά όταν μιλούν τρεις, τά λόγια δέν βγαίνουν τόσο ελεύθερα όπως όταν μι- λούν δυδ. Πιάστηκαν από τó χέρι και βγήκαν έξω. Ήταν όμως λι- γάκι στενοχωρημένοι. Είχαν χάσει, φαίνεται, τήν οικείο- τητα πού είχαν άλλοτε. Με τόν καιρό βέβαια θά τήν ξανά- βρισκαν' αλλά ο Γιάννης ήταν τώρα τόσο φηλός! Ή Αν- θούλα ένόμιζε πώς τó χουόδι εκείνο στο χέλι είχε αλλάξει τόσο τó φίλο της. . . Τά δέντρα ως τόσο, τά χωράφια, τά λειβάδια, ήταν παλιοί τους φίλοι πού τούς θόμιζαν τά περασμένα. Έτσι, με τή βοήθεια τών άναμνή- σεων, ξαναγύριζαν στα χρόνια τής παιδικής τους ζωής. Νά, εκεί είχε κρυφτή τó σκυλάκι τής κυρίας Δάντη, — τά σπαριά ήταν ακόμη στη θέση τους, — κι' εκεί είχαν βρή τή φωλιά με τά κοτσούφια. Ο Καραφω- τίάς, ο πιστός σκύλος, ήταν και τώρα μαζί τους. Απ' τήν ώρα πού γύρισε ο κύριός του, δέν έπαψε νά γαυγίξη από χαρά. Έγλειψε τά χέρια τής Ανθούλας και τού Γιάννη και τούς κοίταζε στα μάτια σά νά τούς έλεγε: «Είσαστε και σεις ευχαριστημένοι σαν και μένα; Μήν χωριστήτε πιά. Οι άνθρωποι ζούν καλύτερα όταν είναι δυδ μαζί, αγαπημένοι. Εκτός όταν έρχομαι τρίτος έγώ, ο φίλος σας ο Καραφωτίάς!» Οι χαρές τού σκύλου έκαμαν νά διαλυθί ή άμυχανία τους πιδ γρήγορα. Κι' εκάθησαν στον κορμό μιας κομ- μένης βαλανιδιάς κι' άρχισαν νά τά λένε. — Ω, δέν ξέρεις πόσο καλό μού κάνει πού σε ξαναβλέπω, Ανθούλα! (Ακολουθεί)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΓΕΡΙΚΟ ΚΑΡΑΒΙ

Άρειο Έγρ. 20
Μέσ' την ανάρα παλιό, γέφυρο
'Αργό' κ' απέθαντο στόν πόνο
Καινούργια φάτα της ανάνηψης
Μά πιασθέντα στεριά καθόμιση και
Κάβοι...

αίτιο της συμφορής του, να του
χαμογελά. — Μή λυπάσαι, καλέ
μου κύρ-Κόστα, κ' παιδάκια σου
δεν θα πενθούν. Νά, πάρε...

δ Μήτερος φάνηκε χαρούμενος για
τό εύρημα της Μαρίας. Είκοσιε-
φτά δραχμές και τριάντα λεπτά,
λογόγραφο με το γού του δεν εί-
ναι και λίγα ή Μαρία μας είναι

δώση όρατα κ' άπρόοπτα άπο
τελέσματα.
Οι όροι είναι οι εξής:
1. — Το κείμενο, με τη στίξη
του, πρέπει να γραφτεί πολύ κα-
θαρά, με μεγάλα γράμματα, κ'

ήσασα μας — και μόνο σ' αυτή.
Σεμύραι με 'Ασπραγή, χαρι-
ζομένο το γραμματικό ποδ μου
γράφατε μαζί, μόλις ξυπνήσατε
της 2 μ. μ. (μεσημέρι δηλαδή η
καπνύχτα;) υσταγμένους βρόχους

άπάντησα. Μιά φορά όμως εδι-
δόσα, ότι ένας εκ γενετής τυφλός,
πόσ άνάδρασε κατόπι έγχευρήσεως
στην Κλαϊκή του κ. Χαραμή, μόλις
είδε τόν άνθρωπο, είπε με άπορία:

φάτος ή έστελειαν, άλλα δεν τον έ-
νομήθ' όν' ένα κομμάτι. Μερικοί,
φάνηται, δεν το έπρόσεξαν αυτό, ή
δεν είδαν το φύλλο όπου το έγραφα,

Νέα Ψευδώνυμα: Αίλια, κ.
(ΠΦ). Μαρκεσιών Δισβόλων, ά.
(ΣΒ). Κορυζιώτη Λαγύρα, ά.
(ΘΔ). Ο' Έρας, ά. (?) Ο' Άλλος, ά.
(?) Νοταλός ά. (//). Δώρα, κ.

ΦΑΙΔΡΗ ΛΟΠΟΔΥΞΙΑ

Άρειο Έγρ. 25.
Τρεις λοποδύτες, άπου έφραγαν
σέ ένα έσοιατόριο, άρχισαν να
μαλώνουν ποός έσ' τους τρεις

Έ, καταλόβατε τίποτα; Όχι
βέβαια μεγάλα πράγματα... Πρέ-
πει να τό ξαναδιαβάσετε δυο και

ήσασα μας — και μόνο σ' αυτή.
Σεμύραι με 'Ασπραγή, χαρι-
ζομένο το γραμματικό ποδ μου
γράφατε μαζί, μόλις ξυπνήσατε

άπάντησα. Μιά φορά όμως εδι-
δόσα, ότι ένας εκ γενετής τυφλός,
πόσ άνάδρασε κατόπι έγχευρήσεως
στην Κλαϊκή του κ. Χαραμή, μόλις

φάτος ή έστελειαν, άλλα δεν τον έ-
νομήθ' όν' ένα κομμάτι. Μερικοί,
φάνηται, δεν το έπρόσεξαν αυτό, ή
δεν είδαν το φύλλο όπου το έγραφα,

φάτος ή έστελειαν, άλλα δεν τον έ-
νομήθ' όν' ένα κομμάτι. Μερικοί,
φάνηται, δεν το έπρόσεξαν αυτό, ή
δεν είδαν το φύλλο όπου το έγραφα,

Νέα Ψευδώνυμα: Αίλια, κ.
(ΠΦ). Μαρκεσιών Δισβόλων, ά.
(ΣΒ). Κορυζιώτη Λαγύρα, ά.
(ΘΔ). Ο' Έρας, ά. (?) Ο' Άλλος, ά.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Άπορία της μικρής Δόρας:
—Θέα Όλυμπία, γιατί το βρά-
δυ δεν βγαίνει ήλιος πού;

Έ, καταλόβατε τίποτα; Όχι
βέβαια μεγάλα πράγματα... Πρέ-
πει να τό ξαναδιαβάσετε δυο και

ήσασα μας — και μόνο σ' αυτή.
Σεμύραι με 'Ασπραγή, χαρι-
ζομένο το γραμματικό ποδ μου
γράφατε μαζί, μόλις ξυπνήσατε

άπάντησα. Μιά φορά όμως εδι-
δόσα, ότι ένας εκ γενετής τυφλός,
πόσ άνάδρασε κατόπι έγχευρήσεως
στην Κλαϊκή του κ. Χαραμή, μόλις

φάτος ή έστελειαν, άλλα δεν τον έ-
νομήθ' όν' ένα κομμάτι. Μερικοί,
φάνηται, δεν το έπρόσεξαν αυτό, ή
δεν είδαν το φύλλο όπου το έγραφα,

φάτος ή έστελειαν, άλλα δεν τον έ-
νομήθ' όν' ένα κομμάτι. Μερικοί,
φάνηται, δεν το έπρόσεξαν αυτό, ή
δεν είδαν το φύλλο όπου το έγραφα,

Νέα Ψευδώνυμα: Αίλια, κ.
(ΠΦ). Μαρκεσιών Δισβόλων, ά.
(ΣΒ). Κορυζιώτη Λαγύρα, ά.
(ΘΔ). Ο' Έρας, ά. (?) Ο' Άλλος, ά.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Διαβάστε, σάς παρακαλώ, αυτό
το κείμενο, που είναι ή άρχή ενός
μικρού, άτύπου ακόμα διηγή-
ματος του κ. Ξενοπούλου με τον
τίτλο
«Εύρημα της Μαρίας»:

Δέν είναι και πολύ εύκολο...
Όπως είπε κάποιος, «ή σίξιη
είναι φιλοσοφία». Φοβάμαι μάλι-
στα μήπως ή «φιλοσοφία» αυτή

ήσασα μας — και μόνο σ' αυτή.
Σεμύραι με 'Ασπραγή, χαρι-
ζομένο το γραμματικό ποδ μου
γράφατε μαζί, μόλις ξυπνήσατε

άπάντησα. Μιά φορά όμως εδι-
δόσα, ότι ένας εκ γενετής τυφλός,
πόσ άνάδρασε κατόπι έγχευρήσεως
στην Κλαϊκή του κ. Χαραμή, μόλις

φάτος ή έστελειαν, άλλα δεν τον έ-
νομήθ' όν' ένα κομμάτι. Μερικοί,
φάνηται, δεν το έπρόσεξαν αυτό, ή
δεν είδαν το φύλλο όπου το έγραφα,

φάτος ή έστελειαν, άλλα δεν τον έ-
νομήθ' όν' ένα κομμάτι. Μερικοί,
φάνηται, δεν το έπρόσεξαν αυτό, ή
δεν είδαν το φύλλο όπου το έγραφα,

Νέα Ψευδώνυμα: Αίλια, κ.
(ΠΦ). Μαρκεσιών Δισβόλων, ά.
(ΣΒ). Κορυζιώτη Λαγύρα, ά.
(ΘΔ). Ο' Έρας, ά. (?) Ο' Άλλος, ά.

ΔΙΑ ΤΗΝ Ξ. Ξ. Ξ.

Θυμίζω ότι, πρός το παρόν, δεν
έχουν το δικαίωμα να στείλουν παρά
μόνο όσοι δέν έστελειαν καθόλου

γούνη κι' όλες άλλες λέξεις νομίζει πως ταυρίζουν" στην πόλη σας δεν έχω ούτε εκατό βουτιά!) **Νικόλαον Ούλαν** (ευχαριστώ για τα καλά λόγια" αλλά κομμάτι χωρίς ψευδώνυμο δεν επιτρέπεται!) **Τρελήν 'Αχιδά** (σά συχαίρω που βγήκες πρώτη" ε κ. Ε. σ' ευχαριστώ πολύ" περιμένω το μπαμπά" θά μου γράψης τώρα πιά συχνά;) **Δόν Κιχότην** (τό διόρθωσα") **Έλλην Δουμπού** (φωτογραφία ελήφθη" είναι τόμος Β' Περιόδου τό λέει ο 'Οδηγός") **Γλυκειά Τσαντισοπούλα** (βουτιά" τό διόρθωσα" γράψε μου τώρα πιά έχεις και ψευδώνυμο") **Ολυμπιονίκη, Φασκαμιάν, Νικ. 'Αθανασιάδην** κτλ. κτλ.

Φωφή Αντάκη, Μίλλοντα Καλλιτέχνη, Θόραμιν (βλεβα, ευχαριστώ.) **Άγροναντην, Φάτν, Δαμπρόν 'Ηλιον** (βουτιά.)

Είς όδας επιστολάς έλαβα μετά την 3 Αύγουστον, θάπαντήσω στο έρχομενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 21ου Διαγωνισμού, ΑΙ Λίσαις δευταί μέχρι 9 Σεπτεμβρίου.]

522. Δεξιόχειρος
Πουλί είν' έγω και κελαιδός Μ' άν εις τά τρία χωριστά, Κοιτάς πόσο θά σου πόρ: Νησί, μιά νότα κι' ή ούρα... Αύτη μιά φέγγι μιά χαρά!

523. Μεταγραμματισμός
Βγάλε Λάμβδα, βάλε Θήτα Και θά ίδης άμείως; λυα, 'Από τό μικρό νησί Νά προβάλλη μ' ή εποχή.

524. Αναγραμματισμός
Τής 'Ελλάδος κάποια χώρα Σπλάγχο σου θά γίνη κορα, 'Αγ την άποκεφαλίσας Και την άναγραμμίσας.

525. Διπλούν Μωσαϊκόν
Πέντε Κράτη της Εθρώπης Μάς δανείζουν ένα γράμμα Τό καθένα και μές κάνουν Σόμα ούράνιο λαμπρό. 'Αλλά κι' οι πρωτεύουσές των Δίουν πάλι από 'να γράμμα Κι' άλλο σόμα σχηματίζουν Τοθρανού, μά πιά μικρό.

526. Ψαρονόκηλο
* * * * *

Νήγικατασταθούν οι άσπερί σοι διά γραμμάτων όστε νά γινώσκονται κατά σειράν: πόλις της Ρωσίας, χώρα της Μ. 'Ασίας, Ποταμός της Γερμανίας, Ποταμός της Αφρώκης, Αρχαίος τήραννος, πόλις της 'Ελλάδος, Νήσος της Εθρώπης, Χώρα της Μ. 'Ασίας.

527. Κρυπτογραφικόν
123456789 = Μυσν. βασιλεύς
23175 = Καλός καιρός.
85795 = Άγιον ζών.
463189 = Τρικυμία.

5489 = 'Επίθετον
6289 = Άγιον ζών.
78975 = Χώρα Μ. 'Ασίας
812 = Τοπικόν
97489 = Μοναχός.
Γωάν. Χρ. Μαργαρίτη.

528. Διπλό Κεφάλι
Είς έκάστην τών κάτωθι λέξεων νά προστεθί από έν γράμμα ως κεφαλή, όστε νά σχηματισθούν άλλαι τόσαι λέξεις, τόρχικα τών όποιων νάποτελούν νήσον του Αιγαίου:
αθρα, θάς, ές, μηρός, Κύρος.

529. Ποικίλη 'Αποστιχίς
Τό πρώτον γράμμα της πρώτης τών κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τό δεύτερον της δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης και ούτω καθέξής, άποστέλουν μυθικόν Μάντιν:
1, Ποταμός της 'Ασίας 2, 'Ηφαιστειον της Εθρώπης 3, Ποταμός της 'Ελλάδος 4, Χώρα της 'Ελλάδος 5, Μυθικός ήρωας 'Αθηναίος 6, Βασιλεύς τών Περσών.

530. 'Ελληνοσύμφωνον
αουε-ου-αι-εε-ουα
Παρήγορος 'Αγγελος

531. Γείφος
Η λύσω ελα ελα
ελα φιλ ελα
ελα αν αν
αν δός αν 7
αν

Ελευθέρος Θράς

Διά τούς Γαλλομαθείς
532. Charade
Dans les jardins on trouve aussi premier;
On y trouve aussi mon der-
nier; [nier;
On y trouve enfin mon entier;

533. Sans Voyelles
Tl-sng-st-mnsg
'Αχαλάνθης

ΑΥΣΘΙΣ
των Πνευμ. 'Ασκήσ. του φύλ. 22

301. 'Οροσισια (όρος, 'Ηρα)
-302. Ποσειδών (πόσοι, Δών).
-303. Ζαχαρίας Ζαχαρίας - 304. 'Ο όρος, ή 'Αρτα.
305. I I Σ 306-307.
M O A 1. 'Ορος,
A Y I όσος, νό-
A Π O Λ A Ω N σος, ηήσος.
A I A 2. Λόρος,
M O I Πάρος, πό-
A Σ A ρος, πό-
λος, πό-

λος. -308 812. Διά του Μ: μόνος, έλμα, 'Εμής, μάγος, Μήλος.
-313 Y O Y - A E I = ΘΥΜΟΥ ΚΡΑ-
ΤΕΙ (Υψηλός, 'Ολον, 'Υψος, 'Αρεμή, 'Ερώτικος, 'Ιάσιμος).
-314. Γλώσσα παπούτσι· μυαλό κοουκούτσι. - 315.
'Εληξεν ή Τεσσα- 316. R
κοστή. ('Ελη, ξε- M A L
νοστή, τέσσαρα Κο- R A D I S
στή.) - 317. Chat I, I T
échaudé craint S
I' cau froide. ('Αναγινώσκεται κατά στήλας, κανονικάς.)

Τό πρώτιστον καθήκον
του καλού συνδρομητού
είναι ή έγκαιρος άνανώσις
της συνδρομής του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΑ' - 1097)
Τριανταφυλλένια, Πουλί της Καταγίδος, διαβρόντας τό θαυμασία τετρα-
βίαμα σας, πέρασα άξέχαστες στιγμές. Χίλια ευχαριστώ Συγχωρίστε με για
τή φοβερή άγνοησία βουτιά.
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

(ΚΑ' - 1038)
Μελλοθάνατη, γιατί όχι; Ένα μπανάκι
δέν είναι διαδραστό με τέτοια
ρομπεζή ζέση" αλλά έξασα! κίνας
πέρα με τούς Γκ... κοβ να αίσταν-
θής ζέστη... Θέλατε κανένα πανωφό-
ρι;" - Κόμη Φοίνικα, γιατί ίσως και
όχι βερμύδιαντα;
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

2 ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ 2
(ΚΑ' - 1039)
Καλλιτεχνικόν και γλωσσολογικόν
άγρονον μαρτύρ. Περίεργα ά-
μνηος, βαρβαία δύο ά' έκαστον διαγα-
νισμόν. Δίσις: Α. Α. Τ. Ρ. τ. Μυτιλήνην.
ΣΤΕΙΑΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

(ΚΑ' - 1040)
ΙΗΘΙΚΟ ΔΕΡΒΙΝΙΑΙ, με μεγάλη χαρά σέ
έναβλάσκω στον διαπλασκόμορα. Πόσ
σέ βρήκα, έ; από την έβασσιν. - ΚΑΜΕΛΙΑ

(ΚΑ' - 1041)
Αναλλάσσα Μ. Μυστινά. Δίσις: Φαί-
δωνα 'Αλεξανδρίνη, Βασίλ. 'Ολ-
γας 117, Θεσσαλονίκην.

(ΚΑ' - 1041a)
Στό Διαγωνισμό άπήνησαν εκάτ'
Σ διατε τόσοι μόνον; Βραβεύθησαν:
Δαφνοστεφάνη Νίση, Κορυμνή, 'Ελ-
ληνοπούλα. Λοιπούς ευχαριστώ.
Μικρός Σπαρτιάτης = Δεδοπούλας.

ΣΠΑΡΤΙΑΤΟΠΟΥΛΟ
(ΚΑ' - 1042)
= ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΟΤΙΤΑΝ, =
Σ όλλογε 'Κόκλωψ, φραία τά λέτα... Η
Σ έλατε δηλαδή νά άνακαθίσταμε
δυσάρετα ψευδώνυμα. Πρώτα φρον-
τίστε νά δημοσιώσετε ψευδώνυμα και
έπειτα έμείς άνακαθίσταμε νά σές
δυνακλήσουμε, όσος άνακαθίσταμε ό-
σος μές ίσχησαν στο ρουτίνο.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ, άπάντησή σου δέν
λάβαμε τί γίνεται;
ΣΥΛΛΟΓΕ 'ΠΑΤΙΝ", άπάντησας.

(ΚΑ' - 1043)
ΕΙΣΠΕΡΚΟΜΕΝΟΣ εις τό Σαλονάμ της δια-
πλάσσης, χαρικό άπαντας, ιδιαιτέρως
τά μέλη του 'Ικθίος" και 'Αλεξανδρίνος.
'Αλληλογραφί με Διαπλαστούλα και
Διαπλαστούλας, άνω των 14 έτών. Δίσις:
(ΚΑ' - 108) Αιά: - ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟ ΖΙΖΑΡΙΟ

(ΚΑ' - 1044)
Ναναή της Κωνίας, Χανουμάι, 'Ο-
λυμπιονίκη, Ξηροποπούλα, άνακα-
λάσσουσε Μ. Μυστινά.
ΝΗΣΤΑΛΟΓΙΑ ΣΥΡΗΝΙΟΠΟΥΛΑ

(ΚΑ' - 1045)
Διαπλαστούλα, ή Αλημονήκος Σμύρ-
νη είναι ή άρεσε Κοβαλακίδου.
Ελευθέριος Ρουσσάκης

(ΚΑ' - 1046)
Μενα πρήγμα πατιέμαι από τό πα-
ράδοχο στο σαλονάμ σας. - ΦΑΕΘΟΝ
(ΚΑ' - 1047)

Αναλλάσσα Μ. Μυστινά. Στείλατε:
Α. Ε. Κολοκοτρώνη (Διά Φάνην), Βε-
νιζέλου 48, Θεσσαλονίκην.
Υέ της Σελήνης. στοχηματίζεις 50
δραχμές, άπόδ έμμένεις έπί είσαι ό
Δημοφάνης Βασιλείου; ΚΕΡΑΤΟΞ

(ΚΑ' - 1048)
Αληστis, Δέλια, Ζακελίνα, Ζερναίν,
Αθάλασσα, 'Ισογιώμ, Λιάνα, Λόρος,
Ναγότα, Σουποπούλι, Ρίτα, 'Υνάριος,
Καλιμούντοπούλα, ένα τετραβίαμα ΣΑΣ
νά είχη θάβελα. Δίσις: Rose Rousson,
Βαθύ Σάμου.

'Ερά 'Ημάρα, δέν τό... παρρη-
στένο, όφείτω εθροιστώ για την προ-
τίμηση. Τετραβία στείλατε στην παρ-
άνω διαδύσση. ΠΑΤΙΣΙΑ

(ΚΑ' - 1048a)
Εισοχόμενος εις τό άφροντο σαλονάμ
της Διαπλάσσης, κηρύττω σόλομο
όνόν Μαθρον 'Ικπιτόν.
ΕΦΗΡΑΣ ΑΜΜΟΝΑΙ

(ΚΑ' - 1049)
ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
"ΦΡΑΚΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΕΞΕΣ",
Απλήματος (όμο άποδοήσασ), Κας
πών άγαφρον και Ζωγαροπούλι;
Συμμετοχή 0,50. Προθεσμία μέχρι 1
Σεπτεμβρίου. Βραβεία 6 ειλικάτα.
ΣΥΛΛΟΓΟΙ

"ΦΡΑΚΙΚΕ ΘΥΡΛΕ", "ΤΙΤΑΝ", "ΟΜΟΣΠΟΝ
ΔΙΑ ΜΑΥΡΗΣ ΕΚΙΑΣ", "ΣΥΝΑΛΕΑΦΟΝΕ", "ΟΜΟ-
ΝΟΙΑ", "ΟΛΥΣΣΕΥΣ", "ΣΥΜΦΩΝΙΔΙΣΣ" Σειμέ-
ραμs, Ρουαμβόλ, Αντιόχη, Κόμη Φοί-
νικα, Μεσσηνιακό, Ρέσα, Ζουλό, Γόν-
Ματρή, μεγάλη τιμή μας δέν λαμβά-
νεται μέρος εις τών Διαγωνισμώ μας
(ΚΑ' - 1050)

Χειμάρες έμ καν σωστός Κροκόνδν
Λος κοδ είσαι, προσδύμες και στο
λουρα. Τι νομίζεις ότι δέν γνωρίζω
μέδα; μά τέτοιος κοδ είσαι, καιμένα
ποδ νά με θυμάσαι.

ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΡΟΥ
(ΚΑ' - 1051)
Μελαχρονή Νησιαποπούλα, είσαι πα-
ρ' όληνην. - Τριανταφυλλένιο Μπου-
κετάκι, κερμένο. 'Ομηρή, θέλας
ναποκτήσης την εθρομιά;

ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΡΟΥ
(ΚΑ' - 1052)
ΓΚΑΙΜΩΝ, παραστικά πός τό περνά
στην έξοχή; - Υέ της Σελήνης, δέν
είχεις άπάντησας;

ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ ΑΙΤΝΑ, ΕΚΛΑ
(ΚΑ' - 1053)
ΦΑΙΤΑ, έχεις δίκαιον; έτσι δέν κέρ-
νουν τον λ'γον οι καλοί φίλοι. Η
Μήβιλ σου γράφει κανονικά; Γράψε
μας συχνότερα. - ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ ΑΙΤΝΑ, ΕΚΛΑ
(ΚΑ' - 1054)

ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ, όράτα τά πός με την
ΤΟΤΟ πάντα τό περνά.
ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ ΑΙΤΝΑ, ΕΚΛΑ
(ΚΑ' - 1056)

Α κωιά, στο κολόμκι σέ περνά. Μή
πώς κίνας λάθος; Βεαζήνη
(ΚΑ' - 1057)

Ελλάδα, σέ βρήκα; είσαι ό Αημοσ.
Καπετανάκης. Δέν είναι αλλήθια;
Ανέτα
(ΚΑ' - 1058)

Παναγιώ Παρόν, σές γνωρίζω κα-
τέθε παραστον σκουροκουμιο. Μά
είδατε; 'Αναλλάσσουμα κότες; ά-
χεσάτε;
ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ
(ΚΑ' - 1059)

"ΦΡΑΚΙΚΟΣ ΘΥΡΛΟΣ", =
(Καθυστηρήσασ λόγω άποφείας έκ-
στολήs).

Αποτελέσματα α' διαγωνισμώ (ΚΑ' -
904): Α' "Ελληνική άδελφ", Β' Γυν
προφάσις, Γ' Μαστιχητή 'Ενωσις.
Στείλατε διευδύνσεις.

ΦΡΑΚΙΚΗ ΑΥΡΑ, μίριες καθό όργαλας
έχες στη γιοστή σου.
(ΚΑ' - 1060)

Αναλλάψας; Μακεδονόπουλο, Δεκα-
πενταστή Παιδαγωγός= άρροδός
Νησιαποπούλα = Στέλλου Φωηή της
Πατρίδος - Στέλλου
Παύληνη της Οβαλλίας
(ΚΑ' - 1061)

Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι, Χανου-
μάι, τετραβίαμα βουτιά μέρα
Διαπλάσσης. Εόχριστώ. ΜΟΝΤΑΙΝ
(ΚΑ' - 1062)

Δανιμέ, Τριανταφυλλένιο, άλλήλο
γχαφίμα; Τριανταφυλλένιο Μπου-
κετάκι, Πουλί της Κωνιαίας, άνακα-
λάσσουσε τετραβίαμα;" - ΦΑΙΣΕΦΟΣ
(ΚΑ' - 1063)

Προκηρύσσουμε διαγωνισμόν άγρό-
φον μαρτύρ. Προθεσμία έθνην
Βραβεία τρία. Στείλατε: Πολέμηη, Ρ. Ε.
'Ανδρον. - Προμηθεύς, Παυδούσασ
(ΚΑ' - 1064)

Συμμετοχή (ΚΑ' - 987) Διαγωνισμώ:
δραχμή, ΧΩΡΙΣΤΑ.
Παναγιώ Παρόν, Τίτάν, Περίεργα
Συναδέλφισση, 'Ομωσέ, Πατριώτι,
Πουλί Καρυινίδος κλπ, τιμήστε τούτ
διαγωνισμώ τούτ: - ΠΑΤΡΙΝΟ ΔΙΑΒΛΟΝ
(ΚΑ' - 1065)

ΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ
Προκηρύσσουμε στον Διαπλάσσο
στο χαρικό άπαντας. Μάγια, 'Α-
λένη καιλημαροβιά; Τίτάν! Μάρε
'Ικπιτόν! Γνωμίσι! Λοιπό νάσκηθί
δουάα... βρήτε με. Κόμη Φοίνικα,
Κόμη 'Ερώς, άλλήλογοφομε. ση-
μαχούμα; - ΙΠΠΟΤΗ ΤΗΣ ΟΜΙΛΗΣ
(ΚΑ' - 1066)

Ο ΥΠΗΘΗΣ ΑΓΕΤΣ
Προκηρύσσου διαγωνισμώ Ζωγαρον
της Προθεσμία έθνηνος Σημω
τοχή 0,50επος. Βραβεία κροφωσική
Στείλατε: Υ. Α. post restante. 'Αθήνα
(ΚΑ' - 1067)

ΠΡΟΣΕΧΑΣ "ΣΙΑΦΗΡΟΥΣ ΔΟΥΣ"
ΠΡΟΤΕΒΟΡΑΙΑ ΥΨΗΤΟΥΣ ΑΓΕΟΥ